VII. évfolyam 3. szám 1995 MÁJUS – JÚNIUS

»Jöjj el, Uram!« (Jel 22,20)

MARANA THA

— A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja —

AZ EGYHÁZ TANÍTÁSÁBÓL

— A Szentlélek neve, jelzői és jelképei —

A Szentlélek neve

Szentlélek a neve Annak, akit az Atyával és a Fiúval együtt imádunk és dicsőítünk. Az Egyház az Úrtól kapta és újszülött gyermekeinek keresztségében vallja meg.

A „lélek" kifejezése a héber „ruah" fordítása, ami annyit jelent, mint lélegzet, levegő, szél. Jézus tehát helyesen használja ezt az érzékletes kifejezést: „szél", amikor Nikodémusznak az isteni Lélek, Isten személyes Lélegzetének transzcendens újdonságát magyarázza (Jn 3,5-8). A Lélek és a Szent ugyanakkor a Három isteni Személy közös isteni attribútuma is. E két fogalom párosításával a Szentírás, a liturgia és a teológiai nyelv a Szentlélek kimondhatatlan Személyét jelöli, melyet a „lélek" és a „szent" fogalmak más használata nem képes megfelelően kifejezni.

A Szentlélek jelzői

Amikor Jézus meghirdeti és megígéri a Szentlélek eljövetelét, Paraklétosznak, azaz szó szerint *»elhivatottnak«* *(advocatus)* nevezi (Jn 14,16.26; 16,7). A Paraklétosz nevet rendszerint „Vigasztalónak" fordítjuk, mivel Jézus a legelső vigasztaló. Az Úr az ***»Igazság Lelkének«*** nevezi a Szentlelket (Jn 16,13).

A Szentlélek tulajdonneve mellett, amelyet az Apostolok Cselekedetei és a levelek rögzítenek, Szent Pálnál a következő jelzőket és elnevezéseket találjuk: az Ígéret Lelke (Gal 3,14; Ef 1,13); a fogadott fiúság Lelke (Róm 8,15; Gal 4,6); Krisztus Lelke (Róm 8,11); az Úr Lelke (2Kor 3,17); Isten Lelke (Róm 8,9.14; 15,19; 1Kor 6,11; 7,40); Szent Péternél pedig: a Dicsőség Lelke (1Pt 4,14).

A Szentlélek jelképei

Víz. A víz jelképezi a Szentlélek működését a keresztségben, mivel a Szentlélek segítségül hívása után a víz válik az újjászületés hatékony szakramentális jelévé. Amint első születésünk is a víz segítségével történik, a keresztvíz valójában azt jelenti, hogy az isteni életre való születésünk a Szentlélek ajándéka. Nemcsak hogy ***»egy Lélekben egy testté lettünk a keresztségben«***, hanem ***»mindannyiunkat egy Lélek itatott át«*** (1Kor 12,13): a Lélek tehát személyesen is a víz, amelynek forrása a megfeszített Krisztus oldala, és amely bennünk az örök életre fakad.

Olaj. Az olaj olyannyira jelképezi a Szentlelket, hogy már-már azonosul vele. A beavatás keresztény rendszerében az olaj a bérmálás szakramentális jelképe, amit épp ezért a keleti egyházak „krizmálásnak" neveznek. De hogy teljes mélységében megértsük az olaj szimbolikáját, ahhoz az első felkenéshez kell visszamennünk, amit a Szentlélek vitt végbe, azaz Jézus felkenéséhez. Krisztus, a héber Messiás azt jelenti: Isten Lelkének „felkentje". Az Úrnak több felkentjével is találkozunk az Ószövetségben, köztük a legkiválóbb Dávid király. Jézus azonban különleges módon Isten felkentje: Jézus emberségét, melyet magára vett, teljes egészében „felkente a Szentlélek". Jézust a Szentlélek „kente fel". Krisztust Szűz Mária a Szentlélektől foganta, a Szentlélek az angyal által Krisztusnak jelenti ki őt születésének pillanatától fogva és arra indítja Simeont, hogy eljöjjön a templomba meglátni az Úr felkentjét; ő tölti el Krisztust és az ő ereje és hatalma árad Krisztusból, amikor gyógyít és üdvözít. Végül ő támasztja fel Jézust a halálból. Ekkor, amikor Jézus tökéletesen „Krisztussá" válik azáltal, hogy embersége győzedelmeskedik a halálon, Jézus bőségesen kiárasztja a Szentlelket, hogy az Isten Fiának emberségével egyesült szentekben megvalósulhasson az a ***»tökéletes Ember... aki megvalósítja Krisztus teljességét«*** (Ef 4,13), Szent Ágoston szavaival ***„a teljes Krisztust"***.

Tűz. Míg a víz a Szentlélek által adott élet születésének és termékenységének szimbóluma, a tűz a Szentlélek cselekedeteinek átalakító energiáját jelképezi. Illés próféta, aki ***»mint tűzvész jött és szava lángolt, mint az égő kemence«*** (Sir 48,1) és akinek imájára tűz hullott az égből, hogy a Kármel hegyén be lehessen mutatni az égőáldozatot, a Szentlélek tűz-erejének jelképe, mely átalakít mindent, amit csak megérint. Keresztelő Szent János, ***»aki Illés szellemével és erejével előtte jár az Úrnak«*** (Lk 1,17), úgy jelenti be Krisztust, mint ***»aki Szentlélekben és tűzben fog keresztelni«*** (Lk 3,16), azzal a Szentlélekkel, akiről Jézus azt mondja: ***»Azért jöttem, hogy tüzet gyújtsak a földön. Mi mást akarnék, mint hogy lángra lobbanjon«*** (Lk 12,49). A Szentlélek ***»lángnyelvek alakjában«*** száll a tanítványokra pünkösd reggelén és tölti el őket (ApCsel 2,3-4). A vallásos hagyomány megtartja a tűz szimbolikáját, mint ami a legjobban kifejezi a Szentlélek működését. ***»Ne oltsátok ki a Lelket«*** (1Tesz 5,19).

Felhő és fény. E két szimbólum elválaszthatatlan a Szentlélek megjelenésétől. Már az Ószövetségben is hol sötét, hol fényes felhőbe rejtve transzcendens dicsőségét nyilatkozik meg az élő és üdvözítő Isten: Mózesnek a Sinai hegyen, a Szövetség sátorában, és a sivatagi vándorlás alatt; Salamonnak a templom felavatásakor.

FOLYTATÁS A 19. OLDALON ⇒⇒⇒⇒⇒⇒

ISTEN NEM FELEDKEZETT MEG RÓLAD!

— Vassula Ryden Budapesten —

(II. – befejező – rész)

Egy történetet mondok el, amely arról szól, hogy Jézus mennyire egyesül a mi lelkünkkel. Egyszer elmélkedés közben azt mondta az Úr, hogy soha nem szabad megfeledkeznünk Róla:

„Mindig veled vagyok, soha nem vagy egyedül! Amikor barátaiddal beszélgetsz, ott ülök én is, és hallgatom."

Megdöbbentem: „Igen? Érdekel a mi beszélgetésünk?" Ő azt mondta:

„Igen, igen, ott vagyok és hallgatom. Soha nem vagy egyedül! Egyek vagyunk, együtt vagyunk. A szívünk együtt van. Ezért kell szüntelenül imádkoznod!"

És az Úr ma itt, titeket is, akik itt vagytok, és mindenkit a világon arra kér, hogy **szüntelenül imádkozzatok!**

Amikor engem megkért, hogy szüntelenül imádkozzam, azt mondtam Neki: „Uram, ez lehetetlen, én nem tudok szünet nélkül imádkozni. Mert más dolgom is van. Hogyan imádkozhatnék szüntelenül, amikor például vezetek? Hogyan tudok szüntelenül imádkozni, amikor dolgozom? Amikor imádkozni kell vagy amikor imádkozni akarok, akkor persze, hogy imádkozom, de szüntelenül, egyfolytában nem tudok imádkozni." És akkor az Úr így szólt:

„Jaj, de sajnállak, Vassula! Nem értettél meg engem! A szüntelen imádság nem azt jelenti, hogy neked 24 órán át kell térdelned. A szüntelen imádság azt jelenti, hogy állandóan tudatában vagy jelenlétemnek. A szüntelen imádság azt jelenti, hogy szomjazol rám. A szüntelen imádság azt jelenti, hogy vágyakozol utánam, a te Istened után. Ez szavak nélküli imádság. Ez a lélek szomjúhozása Istenre. A lélek vágyakozása Isten után. Ez a szüntelen imádság."

Ez a főparancs, mert Isten ismeri a szívedet, és ilyen módon ez az imádság szívtől szívig árad. De ahhoz, hogy elérkezz erre a pontra, szükséges, hogy bensőséges kapcsolatba lépj Vele. S meg fogja adni akkor a kegyelmet, hogy képes legyél Őt szomjazni és dicsőíteni. Újra emlékeztetett arra, hogy használjam ezeket a szavakat:

„Mi ketten. Csináljunk mindent együtt! Még a legkisebb munkát is. A te csekély munkád naggyá válik a szememben, ha fölajánlod nekem."

Gondolkoztam azon, amit nekem adott, és az egyik nap azt mondtam neki: „Uram, induljunk! (Tehát: mi ketten!) Találkoznunk kell a nővéremmel a városban." És akkor így szólt:

„Menjünk!"

Fölszálltam a buszra, a mellettem lévő ülés üresen maradt, hiszen ott ült mellettem Jézus! És jött a kalauz, kértem tőle egy jegyet. Azután ránéztem Jézusra és azt mondtam: „Látod, jól becsaptuk! Ketten vagyunk, és csak egy jegyet vettünk." Jézus rám nézett, és azt kérdezte:

„Hát nem vagyunk mi ketten egyek? Csak egy jegyre van szükségünk!"

Isten eltökélt szándéka, hogy megmentsen minket.

Egyik üzenetében ezt mondja nekünk:

„Meg fogom menteni népemet. Minden fajtából és minden nyelvből kiválasztok férfiakat és nőket, és megkérdezem őket: 'Akartok-e követni?' Azt felelik: 'Veled megyünk, mert most megismertük az igazságot.' És egymás után mindegyiket visszaviszem Szívembe, hogy ott éljenek... Ó, nemzedék, mélyen megrendített éhséged! Mélyen megrendültem miattatok... Egyesek azt kiáltják majd: 'Vigyél vissza, vigyél vissza és újból öltöztess föl!' De alighogy visszahozlak, fölöltöztetlek és betöltelek titeket jó dolgokkal, vihar támad, és újból elsodor tőlem benneteket, mert még nem gyökereztetek meg bennem. Gyökeret akartok verni bennem? Szeressétek akkor ellenségeteket, áldjátok üldözőiteket és imádkozzatok értük! Ha közületek most valaki meghallja Isten országának szavát, és nem teszi magáévá, hogyan akar akkor követni engem? Hogyan akartok bennem gyökeret verni? Forduljatok felém, fogjátok meg a kezem, és hagyjátok, hogy az én Lelkem lélegezzék bennetek, és új életre keltsen... én igazi szívet adok kőszívetek helyett, fölkeltelek lustaságotokból, és élő Lélekkel töltelek el... Követni akartok engem? Váljatok visszhangommá, amely betölti az eget és a földet... Ne bántsátok egymást, szeressétek egymást! Ez a szabadság, amit a Lélektől kaptok..."

Szűzanyánk azt mondja:

„Sokan böjtölnek közületek. Szeretném, ha inkább az ajkatokkal böjtölnétek!"

Ezzel arra célzott, hogy ajkunk sokszor elítél bennünket, mert megítéljük az embereket, megbántjuk az embereket. És ugyanavval a nyelvvel, amellyel másokat megbántunk, fogadjuk az Eucharisztiát. És ez a nyelv az, amely nagyon gonosz dolgokat is tud mondani. Az összes üzenet közül, amelyet a Szűzanya adott nekem, ezt választottam ki, mert ez nagyon fontos. Ez nem azt jelenti, hogy a többi nem fontos, de olyan ez, mint az első lecke. Mert sokan beszélnek az Egyházak egységéről, de nem

kezdhetjük a végén. Az elején kell kezdeni mindent. Mint ahogyan velem is történt, amikor Isten először megszólított. Nem azt kérte, hogy utazzak el különböző helyekre a világon, hanem azzal kezdte, hogy tanított.

Az első és a legfontosabb: a szeretet.

A Szűzanya szavait idézem. Ő mondja:

„Mostanában több üzenetet adok, mint bármikor a múltban, hogy életre keltsem hiteteket, és a mennyei dolgokra figyelmeztesselek benneteket. Szüntelenül békére szólítottam, a testvérek közötti egységre, és kiengesztelődésre hívó üzeneteket terjesztettem... Azért küldött a Magasságbeli, hogy nagy tömegeket gyűjtsek össze, és megtanítsam nektek, hogy az egész törvény lényege a szeretet... Eljön az a nap, amikor ezeket a kérdéseket teszi föl nektek az Úr: 'Úgy szeretted-e felebarátodat, mint saját magadat? Lehetséges, hogy nem értetted meg Isten akaratát? Megtettél-e mindent, hogy megőrizd a békét? Amikor ellenséged éhes volt, megkínáltad-e asztalodról? Amikor szomjas volt, adtál-e neki inni? Hogyan lehet, hogy szeretet nélkül adod, amit adsz?' Kértem, hogy imádkozzatok. Sokan imádkoznak, de szeretet nélkül. Sokan böjtölnek, de szeretet nélkül. Sokan beszélnek üzenetemről, de kevesen követik, mert nincs szeretet szívetekben. Mélyen meghajoltok és követitek a törvény betűjét, de nem értitek a törvény szívét. Sokat beszéltek az egységről, de ti vagytok az elsők, akik elítélitek azokat, akik egységre lépnek, mert nincs szeretetetek. Ha mindazt, amit kértem, szeretet nélkül teszitek, akkor még sötétségben vagytok, még nem akartok békét, hanem háborút. Amikor kiengesztelődésre hívtalak... nem hallgattatok meg. Mind a mai napig arra hívlak benneteket, hogy újuljatok meg Istenben, az Ő szeretetében, és tanuljátok meg egymást szeretni! Legyetek jók és szentek! Szeretni annyi, mint az igazságban élni. Nem hallottátok: 'Osszam el bár egész vagyonomat a szegényeknek, és vessem oda testemet, hogy elégessenek, ha szeretet nincs bennem, mit sem használ nekem.' Nem értitek, ha megsérül az egyik tag, akkor Krisztus Testének valamennyi tagja együtt szenved Vele? Ha megbántjátok felebarátotokat, akkor Krisztus Testét bántjátok meg, nem a felebarátotokét. Mondhatjátok-e: 'Hódolattal, őszinteséggel és szeretettel járulok Isten színe elé.' Azt fogja kérdezni tőletek: 'Mikor? Mikor járultál hódolattal, őszinteséggel és szeretettel elém? Megcsonkítottad Testemet, megítéltél, megsértettél, megrágalmaztál és ajkaddal elárultál. Mikor jöttél hozzám tehát hódolattal, őszinteséggel és szeretettel? Kérem, adjatok bizonyítékot iránt am való szeretetetekről!' Gyermekeim, értsétek meg, miért használja ki a sátán gyengeségeteket, és miért bujt föl háborúra!"

Szeretném elmesélni, mert azt hiszem nagyon fontos esemény volt, amikor Jézus először jött hozzám édesanyjával. Ez a kezdet kezdetén volt, akkor, amikor még tanított engem. Ez is egy lecke, egy tanítás volt számomra. Ezen a napon nem egyedül jött. Azt kérdezte:

- *„Látod ki van velem?"*

Ránéztem, és szent édesanyját láttam Vele. Így feleltem: „A Te édesanyád van Veled." Azt válaszolta:

- *„Ő a te édesanyád is."*

Ez újabb tanítás volt, hogy ő a mi édesanyánk!

Még egy tanítás a Szűzanyával kapcsolatban. Tudjátok, hogy mi görögkeletiek Isten anyjának, Theotokosznak szólítjuk őt. Csak emlékeztetőül mondom, hogy soha életemben nem részesültem semmiféle hitoktatásban. Jézus maga tanított engem. Egyik reggel Jézus arra tanított, hogy édesanyánk megszólítása: Isten anyja. Megjegyeztem, és amikor a fiam délután hazajött az iskolából – aki akkor 11 éves volt –, belépett a szobámba. Emlékszem, egy Asterix füzet volt a kezében. Azt kérdezte tőlem: „Ugye Szűz Mária Isten anyja?" Meglepődtem, hogy ez a kisfiú honnan tudhatta, hogy Jézus mit tanított nekem aznap reggel. És milyen határozottan mondta! Azt válaszoltam, igen, így van, és fiam kiment. Gondolkozni kezdtem, honnan tudhatja ezt. Átmentem hozzá és megkérdeztem tőle: „Miért jöttél be a szobámba, miért kérdezted, hogy Isten anyja-e Szűz Mária?" Azt válaszolta: „Egyáltalán nem voltam bent a szobádban." „Hát hogyne lettél volna, az előbb jöttél be és megkérdezted tőlem, hogy az Isten anyja-e Szűz Mária?" Azt mondta: „Én nem mentem be a szobádba, és nem értem, miről beszélsz." Tehát Jézus volt az, aki beküldte fiamat, hogy őáltala szóljon hozzám. Emlékeztetni akart arra, amit reggel mondott nekem.

Sok embertől hallom: „Könnyű Vassulának, mert valahányszor megszólítja Istent, illetve Jézust, lelkében máris meghallja a választ: 'Én vagyok!'"

Egy barátnőmmel Írországban jártam. Minibuszon utaztunk egy csoporttal együtt. Ő mondta nekem: „Nem tudom, hogy Isten meghallgat-e engem, mert nincs erre jel. Semmi jelem sincs. Neked persze könnyű, te mindig meghallod a választ." Így feleltem: „Ha elolvasod az **Igaz élet Istenben** című könyvet, akkor megtapasztalhatod, hogy olvasás közben megkapod a választ." Barátnőm megelégedett ennyivel. Azután elkezdte imádkozni a rózsafüzért, a görög rózsafüzért! Ő is ortodox volt. A mi ortodox rózsafüzérünk gyapjúból van. Szerzetesek készítik, minden egyes csomót kilencszer tekernek körül. A szerzeteseknek hosszú rózsafüzérük van, ez enyém rövid. Ez egy elmélkedő ima, amelyben azt ismételjük: „Jézus Krisztus, Isten Fia, könyörülj rajtam, bűnösön!" Ezt mondjuk egész idő alatt, ezen elmélkedünk. Barátnőm a közelemben ült a buszon, és ezt imádkozta, mialatt én egy walkmant tettem a fülemre, hogy zenét hallgassak. Himnuszokat hallgattam. És így egyáltalán nem hallottam őt, amikor imádkozott. Egy idő után rám nézett és rám nevetett. Nem tudtam, miért mosolyog, és visszamosolyogtam rá. És amikor végül elvettem fülemről a walkmant, azt mondta nekem: „Olyan fenséges volt,

ahogyan azt mondtad: 'Én vagyok!'" Azt feleltem: „Én nem mondtam, hogy: 'Én vagyok!' Miért mondtam volna?" Ő azonban úgy hallotta, amikor harmadszor ismételte, hogy „Jézus Krisztus, Isten Fia", én ránéztem, és még mielőtt folytathatta volna, azt mondtam neki: „Én vagyok!"

De ez nem én voltam, hanem Isten, Jézus beszélt rajtam keresztül! Csak azért mondtam el ezt a történetet, hogy fölhívjam a figyelmeteket arra, hogy amikor Isten nevét kimondjuk, Ő abban a pillanatban válaszol nekünk. Ha nem is halljuk, Ő akkor is válaszol. És azt mondja:

„Ha tudatában vagy annak, milyen közel vagyok hozzád, leheletemet is érezni fogod az arcodon."

Egy másik téma. Miért van olyan sok kinyilatkoztatás és jelenés manapság? A válasz:

„Arra készítelek föl benneteket, hogy az új ég alatt és az új földön éljetek, mert közeledik az idő, amikor a Szeretetnek vissza kell térnie, és veletek fog élni. Hamarosan meghalljátok a visszatérő Szeretet lépteit az úton. Hangom is ezért hallható az egész földkerekségen. Ezért látnak az ifjak látomásokat. Megmondtam, hogy az egész emberiségre kiárasztom Lelkemet. Fiaitok és leányaitok prófétálni fognak, és még a legkisebbet is megáldom."

Ebben az üzenetben Jézus a Szentírást idézte. Megkérdezhetjük: „Mit jelent az új ég és az új föld? Hogy változhat meg az ég? És milyen módon fog a föld megváltozni, hogy megújuljon? Mit jelent az új Jeruzsálem a Jelenések könyvének 21. fejezetében?" Jézus itt a lelkünk teljes megújulásáról, a szívünk teljes megújulásáról beszél. Szentlelke által fog ez a változás megtörténni. Más szavakkal: meg fogja újítani Egyházát. És amikor Jézus az új Jeruzsálemről beszélt, a Jelenések könyvének ezt a fejezetét akarta megmagyarázni nekünk. Amikor magához szólított, nem azt mondta: „Vassula, jöjj és írj!", hanem, hogy:

„Város, jöjj és írj!"

Kérte, nyissam föl a Bibliát a Jelenések könyve 21. fejezeténél. És megértettem, hogy mi Isten városa lehetünk, mert Isten bennünk él. Mi lehetünk az Ő szentélye. Lehetünk a kertje, a palotája. Lehetünk a temploma, a sátra, mint az Ószövetségben. Így Jeruzsálem megújulása a mi szívünk megújulását, lelkünk megújulását, a Szentlélekben való megújulást jelenti. Mert azt mondja, ma olyan a lelkünk, mint a pusztaság, de holnap olyan lesz, mint az édenkert. Mert Isten Szentlelke, az életadó, meg fogja tisztítani lelkünket. A Szentlélek úgy fog eljönni hozzánk, mint tisztító víz, mint folyó. Jézus azt mondta, nem számít, hányan akarják föltartóztatni ezt a folyót, mert senki sem lesz képes megállítani. Megkérdeztem Jézust, mikor fognak bekövetkezni ezek az események. Mert Jézus mindig azt mondja, hamarosan, hamarosan. Azt kérdeztem: „Ez kinek a hamarosanja, a Tied vagy a mienk? Mert Tenálad ez azt is jelentheti, hogy 500 év múlva. De nálam ez azt jelenti, hogy valóban hamar." Erre Ő azt válaszolta:

„A Tiedről van szó!"

Azt mondta, a Szentlélek olyan, mint a gyógyító víz, amely az Ő mellkasából, az Ő szívéből ömlik ránk, és egészséget ad nekünk:

„Egyházam belső ereje a Szentlélek. Egyházamban él és benne cselekszik, mint a testben a szív. Testemnek, Egyházamnak a szíve az én Szentlelkem. Egyházam belső ereje a Szentlélek, aki megváltoztat, fölemel és igazi képmásommá tesz benneteket. Szentlelkem megtisztít benneteket és lelketeket tűzoszloppá teszi. Ma úgy küldöm hozzátok Szentlelkemet, mint azelőtt sohasem, hogy megújítson benneteket... Mondjátok, élhet-e szív nélkül a test? Tudjátok meg, hogy Szentlelkem Egyházam lélegzete. Szentlelkem életetek íze, gyülekezeteitekben mondott szentbeszédeitek zamata, és a ti időtök beteljesedése..."

Nagyon sok tanítást adott Jézus a Szentlélekről. Nagyon gazdag tanításokat adott. Mert mi valójában nem tudjuk, ki a Szentlélek. Emlékeztetni akar minket arra, hogy a Szentlélek nagyon fontos szerepet játszik az Egyházban:

„Az én országom a világban az Egyház, és az Egyháznak az élete az Eucharisztia."

Sajnos nem tudok mindent elmondani ma, de azt még szeretném elmondani, hogy Jézus eddig 75 jegyzetfüzetet íratott velem – minden füzetnek 64 oldala van –, és ezekben húsz prófécia van Oroszországról. Mert Oroszországnak nagyon fontos szerepe van az Egyházban. Csak hat sort idéznék:

„Oroszország, ismerj el maradéktalanul, és esküvel ígérem, hogy fölmagasztalom leszármazottaidat, mint csillagokat, és szent ruhákba öltöztetem őket. De ha rosszra használja szabadságát, amelyet most adtam neki, és kitöröl emlékezetéből, csak egy pillanatba kerül és megengedem egyik ellenségének, hogy megszállja... akkor elsötétül az ég és megremeg, a csillagok pedig elveszítik ragyogásukat."

Nagyon sok más üzenetben beszél Jézus Oroszországról, az mondja, végül ez a nemzet lesz az, amely mindegyiknél jobban megdicsőíti az Ő nevét.

Még tíz percet kérek, és ebben a tíz percben az **egységről** beszélek nektek, mert Isten legelső kívánsága, hogy Egyházát egyesítse. Amikor Krisztus az egységről beszél, azt mondja:

„Az egység érdekében mindannyiotoknak meg kell hajolnotok!"

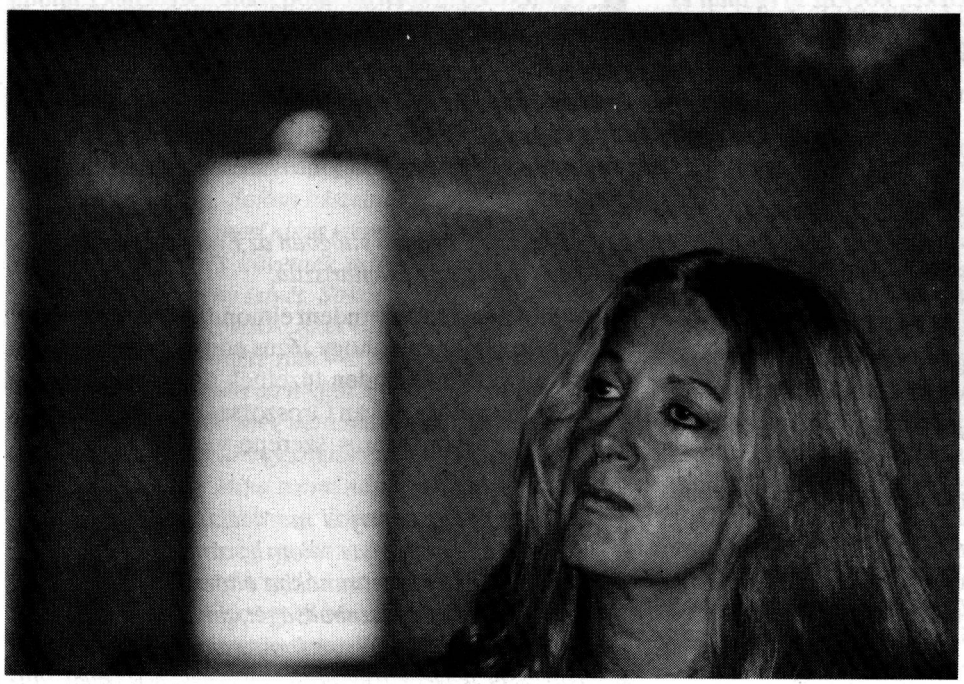
Ez azt jelenti, hogy szeretetben és alázatban kell meghajolnunk. Azt mondja:

„Boldog az a szív, amelyik békét köt testvérével, mert a Magasságbeli fiának fogják nevezni... E napokban újból eljövök hozzátok, hogy kiengesztelődésre szólít-

salak. Menjetek és béküljetek ki testvéreitekkel, mert ha velük megbékéltek, akkor velem, Istenetekkel békültök ki... Magamra vettem bűneiteket, kiengesztteltelek az Atyával, és életemet adtam értetek. Ennél többet mit tehetnék értetek?... És most különleges fölhívást intézek mindazokhoz, akik nevemet viselik, és az egység, a béke érdekében munkálkodnak. Arra kérlek, úgy jöjjetek hozzám, mint a gyermekek, és nézzetek a szemembe, amikor nekem válaszoltok! Testvérem, mit tettél annak érdekében, hogy megőrizd Testem egységét?... Még hány évet kell ilyen fájdalomban eltöltenem, amely miatt évek óta szenvedek? Vagy talán most pihenést nyújtasz számomra? Még meddig kell innom megosztottságotok kelyhéből? Vagy talán hagyjátok, hogy Testem megpihenjen, és kedvemért egységessé teszitek a húsvét ünnepét? Húsvét dátumának egyesítésével enyhíthetitek fájdalmamat, testvérek, ti énbennem fogtok örvendezni, és én tibennetek, és sokan meggyógyulnak."

Jézus első kívánsága az egységgel kapcsolatban az, ami az imént elhangzott, hogy **egyesítsük húsvét ünneplésének napját.** Mert a görögkeleti, a a katolikus és a protestáns időpont nem esik egybe. Múlt évben egy hónapos különbség volt közöttük. Jézus misztikus módon mérhetetlenül szenved ettől. Kétszer éli át kínszenvedését. Azt kéri tőlünk, egyesítsük a két időpontot. Nagyon sok üzenete van az egységről, de soha nem tudnánk befejezni, ha én ezeket most mind elmondanám.

Azzal az egyszerű üzenettel fejezném be most, amelyet mennyei Atyánk adott nekünk, és ami nagyon megérintette a szívemet:

„Reggel hintsd el a szeretet magjait, délben hintsd el a béke magjait, este pedig hintsd el a kiengesztelődés magjait! Majd menj, gyűjtsd be a termést és ajánld föl nekem, mennyei Atyádnak! És mondom neked, a te jóságod, gyermekem, megkapja jutalmát a mennyben! Hívlak benneteket odaföntről, jöjjetek, engesztelődjetek ki velem, és áldásom lesz rajtatok! Térjetek vissza hozzám, és örökké élni fogtok!"

Vassula Ryden

„A Szentlélekben való teljesebb élet, a Lélek karizmatikus kenete az Egyházat az ajándékok széles körével ruházza fel. Az olyan ajándékok, mint az imádás, a dicsőítés és az imádság, elmélyítik a keresztény hit kontemplatív dimenzióját. A keresztény szolgálat különféle ajándékai az igazságnak elkötelezett, szentségre törekvő életre ösztönöznek. Valamennyi karizmáról elmondható, hogy megújítja a Lélek iránti fogékonyságot, megújítja azt a várakozásteljes hitet, hogy Isten megmentő módon közreműködik az embert érintő kérdésekben. A karizmák fokozzák az Evangélium iránti buzgóságot és az egyházi tekintély iránti tiszteletet."

Kilian McDonnel

TANÚSÁGTÉTEL

— A hit csodákra képes! —

Szeretném megosztani veletek azt a különleges eseményt, ami édesanyámmal történt.

Elöljáróban azt szeretném elmondani, hogy neki nagyon nagy hite van. Én is szeretnék hozzá hasonlítani, de nem tudom, sikerülni fog-e?

Édesanyám nyolcvan évesen kórházba került, mert egy komoly láb-műtétre volt szüksége. Mivel vidéken lakott, nem tudtam őt gyakran meglátogatni, csak négyhetenként.

Egyik alkalommal az öcsém várt az állomáson és azt mondta, jobb, ha egyenesen a kórházba megyünk, hisz minek is nézzük meg édesanyánk üres lakását.

Bementünk hát a kórházba. Édesanyám ott feküdt csodálatos szelídséggel, megadóan, ám elesetten. Engem valami mégis nyugtalanított, aminek az okára nem tudtam rájönni. Mindez szombaton történt.

Hétfőn már olyan nagy volt bennem a nyugtalanság, hogy szóltam az egyik ismerősünknek, vigyen le Dorogra édesanyámhoz, mert úgy érzem, valami történt. Férjem kicsit neheztelt emiatt és úgy gondolta, hogy csak autózni való kedvem van, azért akarok ilyen sürgősen elutazni.

A kórházba érkezve láttam, hogy édesanyám nem lett rosszabbul. Megkért, hogy hozzak neki egy tiszta hálóinget a lakásából, mert az, ami rajta volt, már bepiszkolódott. *„De édesanyám"* – mondtam neki –, *„tudod milyen kevés az időnk! Pistának is, aki lehozott, családja van és haza kellene mennie..."* Édesanyám azonban újból erre kért.

Végül úgy gondoltam, hogy egy beteg édesanyával nem lehetek engedetlen... Tehát autóba ültünk és elindultunk. Öcsém is velem jött.

A lakásba érve azt láttuk, hogy minden szanaszéjjel hever... a könyvek, még a Biblia is a földön hevertek. Az ablak be volt törve. *„Te, Benedek"* – mondtam öcsémnek –, *„hát ide betörtek!"* A szekrényhez szaladtam, ahol édesanyám az összegyűjtött pénzét tartotta... de egy fillér sem volt a szokott helyen.

Gyorsan autóba ültünk és a rendőrségre siettünk. Ott azt mondták, hogy addig nem vehetik fel a jegyzőkönyvet, amíg nem tudjuk pontosan az ellopott pénz összegét. *„De, Uram"* – mondtam a rendőrnek –, *„édesanyámat most operálták meg. Hogyan mondjam meg neki, hogy kirabolták a lakását? Talán még bele is halna!"*

De a rendőr ragaszkodott ahhoz, amit mondott, mert ez az előírás. Én mérgelődtem, hogyan lehet valaki ennyire kegyetlen. Inkább legyen kevesebb a pénz, de jobb lenne ezt nem megmondani. A rendőr ismét azt mondta, hogy képzelt összeggel nem lehet felvenni a jegyzőkönyvet, és ezt meg kell értenem.

Végül visszamentünk a kórházba. Szóltam előbb az ügyeletes orvosnak, hogy jöjjön velünk és ha édesanyám rosszul lenne, adjon be neki egy nyugtató injekciót.

„Anyuskám" – mondtam neki –, *„sajnos egy rossz hírrel jöttünk vissza. A távollétedben betörtek a lakásodba és elvitték minden pénzedet."* Egy pillanatra megdöbbent, de azután megenyhülve azt mondta:

> *„Isten adta, Isten elvette,*
> *legyen meg az Ő szent akarata."*

Az orvos azt mondta, hogy ilyen nagy hitet még nem látott.

Ezután visszamentünk a rendőrségre, ahol felvették a jegyzőkönyvet a 70.000,-Ft elrablásáról.

Azzal búcsúztak, hogy ne reménykedjünk, hogy megtalálják a tettest, mert nagyobb összegű betörésnél sem sikerült megtalálni.

Egy hét múlva édesanyám kijöhetett a kórházból. Én tanítottam őt járókerettel járni otthon. Egy héttel később már tudott járni. Ez is egy csoda volt!

Csodálatos a jó Isten!

Az egyik délután telefonáltak a dorogi rendőrségről, hogy mehetünk az ellopott pénzért, mert megkerült. Azt hittem kiesik a telefonkagyló a kezemből. Hirtelen azt mondtam: *„Na ne tessék viccelni."* Mérgesen szólt vissza a hang: *„Mi nem szoktunk viccelni! Jöjjenek a pénzért, mert visszahozta a tolvaj. Azt mondta, hogy nem tudott nyugodni, ezért inkább visszahozta."*

Ez így igaz. Volt bírósági tárgyalás is, ahol újra azt mondta a rabló, hogy a lelkében egy hang állandóan azt mondta neki, hogy vigye vissza a pénzt. Így lett meg a 70.000,-Ft.

Ebben is a jó Isten működését látom, mert én még nem hallottam ilyet, hogy egy rablónak égeti a tenyerét az ellopott pénz és visszaviszi a rendőrségre.

Édesanyám nagy hitét láttam ebben is, ami végül csodát eredményezett...

B. Ödönné

Az imádság mindent megváltoztat. Imádkozz és higgy, és átéled Isten csodáit.

MB

MEDITÁCIÓ EGY KÉP FÖLÖTT

Uram, csak most ülök le csodálatos ajándékod elé, hogy elgondolkodjam rajta és összegezzem mindazt, amit ezzel üzenni akarsz.

A történet ott kezdődött, hogy 1994 őszén a Szentföldre utaztam és ott megismerkedhettem azokkal a helyekkel, ahol élted életedet. Utunk egyik állomása születési helyed volt: Betlehem („kenyér háza"), amely fölé bazilikát emeltek.

Élményeim koronáját jelenti ma az a szentmise, amelyet a csoportunkhoz tartozó öt kalocsai egyházmegyés atya mutatott be. Az egész úton kattogtak a fényképezőgépek és villantak a lámpák, így ezen a szentmisén is több felvétel készült, anélkül, hogy valami rendkívülit láttunk volna.

Az egész utam ötven fényképe a kezemben volt már, amikor rábukkantam erre az egyre, amin most meditálok.

Emlékszem erre az első pillanatra, amelyben még nem mondhattam el azt, amit ma már egyre jobban érzek, hogy: **Neked az én egyszerű „Smena 8"-as gépem villanófényes felvételével is csodálatos terved lehet.**

Akkor ugyanis csak futólag vettem észre ezt a „furcsaságot" a többi kép között. Akkor arra gondoltam, hogy talán egy filmhiba lehet, amit a szakemberek azonnal meg fognak magyarázni.

Így került sor az imacsoportunk találkozójára, ahol csoportvezetőnknek, Győzőnek a többivel együtt ezt a képet is megmutattam. Szerinte nagyon meglepett arcot vágtam, amikor ő azon nyomban húsz példányt rendelt belőle. Meg is kérdeztem: *„Miért kell neked ennyi?"* A választ ma már tudom, hiszen minden rábeszélés nélkül, azóta már kb. százötven kép fogyott el.

Elvittem a képet a negatívval együtt egy ismerős fotóshoz, hogy vizsgálja meg tüzetesen: van-e rajta filmhiba, emulzióhiba, vagy egyéb filmtechnikai rendellenesség? Nem akarok olyan dolgot a Te szándékodnak tekinteni, ami nem a Tiéd.

Az ezt követő városmajori szerdák üres idejében szinte másról sem beszéltünk, mint e felvétel keletkezési körülményeiről. A fotós elmondta, hogy kollégájával ő is megvitatta, de a negatívon filmgyártási, a képen előhívási rendellenességet nem tapasztaltak.

Mindannyiunk fejében továbbra is ott motoszkáltak a kíváncsi gondolatok, melyek igazi megoldását egyedül Te tudod. Egyedül Te tudod azt is, hogy milyen további sorsot szánsz ennek a képnek. Én csak az eddigi útját tudom leírni az olvasóknak, hogy más is továbböltse gondolataimat, amelyek Feléd visznek.

Küldtem egy példányt Imre atyának, aki a sugárban álló szentostyát az áldoztatás előtt tartotta. Posta fordultával válaszolt nekem: *„Mélyen megrendített a felvétel, a mai napig gondolkodom a dolgok értelmén, mely hitem megerősítését szolgálta."*

Ez nekem is megerősítést jelentett abban, hogy e képpel Neked külön szándékod lehet. Tudomásomra jutott, hogy a technikai körülményekről még nem ültek el a viták: egy zarándokcsoport e képpel együtt elment Betlehembe, a színhelyre. Megmutatták az ottani atyáknak is, és megvitatták maguk között a kép lehetséges technikai keletkezését. Ugyanabban az időben ugyanolyan helyzetben számos fényképet készítettek, de nem jött létre a sugárzás.

Meditálok most azon is, vajon miért kellett ennek megtörténnie? Úgy gondolom, Te törődsz a Tőled származó dolgok hitelességével is, hiszen olvastam és láttam halotti lepleddel kapcsolatos hosszas tudományos vizsgálatokról, amelyek ma már egyre több embert győznek meg valódiságáról. Közvetve tudtam meg azt is, hogy egy,

e kép előtti imádkozó testvér határozottan érezte jelenlétedet.

Nézem tovább és rájövök, hogy Tested és Véred milyen drága nekem, mennyire bevilágítja az én életemet is. Ez ad neki fényt és értelmet.

Uram, add, hogy egy legyek a körülötted lévő fénycseppecskék közül, hiszen én is Tőled kapom a fényemet, amellyel más testvéremre ragyoghatok, növelve ezzel a körülötted alakuló fénycseppecskék számát. Uram, add, hogy mindegyik, eddig homályban lévő cseppecske fényt kapjon Tőled, és az egész világot beragyogja a Te véráldozatod értelme és világossága. Uram, add, hogy minden oltáron fénnyé váljék a Te szent Tested és eggyé váljék híveiddel, mindazokkal, akik Benned hisznek.

Köszönöm Neked, Uram, hogy eszközöddé teszel, hogy én is egykor egy nem látszó cseppecske voltam, de fényed váratlanul beragyogott, belső világosságot adott nekem, amely ma már itt-ott tanúságot tesz Rólad. Uram, végtelenül hálás vagyok ezért az ingyenes ajándékodért, amelyet most sokaknak megmutathatok.

Uram, újra itthon vagyok, bár jobb volna nyomdokaidba szegődve ismét barangolni a bibliai tájakon. Lábaid nyomát kutatva a tikkasztó hőségben, róni a poros utcákat, mint hajdanán Te is tetted. Éberen figyelni, nem bukkansz-e föl valahol, hogy szelíd tekinteted fénye beragyogja és átalakítsa egész valómat.

Emlékszem a csendes alkonyatra, ami ránk köszöntött Betlehembe érkezésünkkor. Árusok és zarándokok hangos zsivaja, fényképezőgépek kattogása törte meg ezt az ihletett csendet. Majd a szentmise a barlangban, amelyben jelenvalóságod csodáját újra átélhettem.

Elszállt ez a nyár is, Uram, emlékeimet és a zarándokút szépségeit fényképek őrzik csupán.

Köszönöm, Uram, hogy láthatóvá tetted rejtett jelenlétedet, a minden szentmisében megismétlődő csodát.

Köszönöm, Uram, hogy jelen vagy a föld összes tabernákulumában, és hogy Te ma is ugyanaz vagy, mint aki az első karácsonykor közénk jöttél.

Hála Neked, Jézus, hogy sátort vertél közöttünk, új életre hívsz és a Te végtelen életed gazdagságából részesítesz minket.

Áldalak Téged, Jézusom, hogy vezetsz minket úttalan utakon és tanítasz a keskeny utak és ösvények igazságaira. Táplálod, alakítod, formálod a szívünket.

Köszönöm, Uram, hogy Szentlelked által békédet és örömödet adod nekünk.

Hálát adok Neked, Jézusom, fényedért, melegedért, hogy világosságot hozol megoldatlan problémáinkba, beragyogsz életünk sötét zugaiba is.

Dicsőítelek és imádlak, Uram, a Te végtelen szeretetedért, amellyel magadhoz vonzol minket.

Köszönöm, hogy olyannak fogadsz el, amilyenek vagyunk. Ezt a szeretetet nem kell megszolgálnunk és nem kell semmit sem teljesítenünk érte, csupán csak kinyitni szívünket és befogadni. Köszönöm, Uram, hogy szereteted által „szíven ütött" emberek lehetünk, ajándékozó jóságod és irgalmad végigkíséri életünket. Szeretve vagyunk, csupán azért, mert gyermekek vagyunk, az Atya gyermekei, és meghívottak a Te örök országodba.

Dicsőítelek, Uram, hogy szent jelenlétedet már itt a földön megtapasztalhatjuk. Köszönöm, Jézus, hogy követhetünk, hogy tanítványaid lehetünk, áldhatjuk és magasztalhatjuk nevedet.

Dicsőítelek, Uram, hogy életünk az örökkévalóságba torkollik, és hogy egyszer majd örökre belemerülhetünk a Te végtelen szeretetedbe.

Jézusom, örök élet kenyere, most megmutatkoztál látható formában ez által a fotó által. Végtelen örömet és boldogságot adtál a szívembe. Vágyódom utánad és a vágyódásom utánad mélyebb lett. Te nemcsak Szentlelked által, hanem testi valóságodban is közöttünk maradtál, hogy erősíts minket.

Te örökké ragyogó fény, egyetlen szikráddal lángra lobbantottad szívemet. Lenyűgöztél végtelen szereteted gyönyörűségével. Önfeledten ujjong a lelkem, dicsőítem és áldom szent nevedet.

Küldd el sugarad tiszta fényét testvéreim szívébe is, hogy ne kelljen bajtól, bűntől hajszoltan hánykolódniuk a világban. Add, hogy ízletes kenyér legyek mindazok számára, akik utánad vágyakoznak. Legyek jó szó, vigasz, mosoly és áldás azoknak, akik Téged keresnek.

Légy áldott, Jézus, minden Veled töltött és a jövőben Veled eltöltendő pillanatért, minden szentáldozásért, amikor Veled találkoztam, minden percért, amit templomaid homályában, kegyelmeid áldott csendjében eltölthettem.

Add, hogy örömteli elkötelezettséggel élhessek Veled, hogy tudjam az Atya akaratát, rám vonatkozó tervét teljesíteni mindennap, úgy, ahogyan Te teljesítetted.

Add, Uram, hogy mindazokkal, akik Téged szeretnek, lehessünk hegyre épült város, világ világossága, só és kovász, tanú és tanúságtevő és egykor feltámadásod ragyogásában egy soha el nem homályosuló fényt, túlcsorduló örömet és boldogságot élvezhessünk.

Amen.

Gál Edit
hitoktató

A LELKI ÉLET ALAPJAI

Tapasztalataim az engedelmességről

A múlt hét végén megnéztem egy westernfilmet „Hayett" volt a címe (egyébként nekem minden westernfilm nagyon tetszik). Ebben a filmben az egyik szereplő azt mondta: *„A felelősség nem számít, csak a tettek."* Ez egy súlyos mondat volt, talán ez volt a filmben a legsúlyosabb. Magával ragadott ez a gondolat, hogy az életben tényleg a tettek számítanak, az, hogy az ember mit csinál. Tehát sok mindenről beszélhetünk, szép elméleteket mondhatunk el, de végül is az a lényeges, hogy hogyan dönt és hogyan cselekszik az ember egy adott szituációban.

Amikor Jézushoz odamegy egy római százados és kéri Őt, hogy menjen el a házába és gyógyítsa meg beteg szolgáját, párhuzamosan azt is mondja Jézusnak, hogy nincs szükség arra, hogy elmenjen, hiszen ő is, ha azt mondja a szolgájának, hogy menjen el ide vagy oda, akkor az elmegy. Ezen keresztül megsejt valamit Isten hatalmából. Jézus így reagál: ***„Bizony mondom nektek, ekkora hitet senkinél sem találtam Izraelben!"*** (Mt 8,10). Ezen a mondaton keresztül megsejtünk valamiféle hierarchiát az Egyházon belül, illetve abban a birodalomban, ahol az Isten a fő.

Amikor ezt elolvassuk és amikor megtapasztalunk bizonyos dolgokat, akkor a félelem is föltámad bennünk, félelem az engedelmességtől. Istenem, ha én belépek ebbe a társadalomba (Isten társadalmába), akkor attól a pillanattól fogva nem tehetem azt, amit akarok, mert azt kell tennem, amit Isten akar! Azt hiszem, ez a félelem abból fakad, hogy ezt tapasztaltuk meg a környezetünkben, ahol és ahogy felnőttünk. Mindig, amikor valakinek az akaratát végre kellett hajtanunk, fölfedeztük, hogy valójában az a másik ember valamilyen módon a saját akaratát érvényesítette rajtunk. Ezek az élmények mély sebeket okoznak. Kiváltanak valami nagyon rosszat.

Számomra mindig nagyon gyönyörű volt Ábrahám példája. Mi az engedelmességet úgy szeretjük csak látni, hogy valaki vagy engedelmes vagy nem. Ez nem feltétlen van így, főleg azért, mert az élet nagyon hosszú. Általában úgy szokott lenni, hogy az ember időnként tud engedelmes lenni, időnként pedig nem tud az lenni. Ábrahám életében is ez történt. Ábrahám alapvetően egy engedelmességre vágyakozó ember volt, hiszen amint a Szentírásban olvashatjuk, elhagyta atyáinak a földjét Istennek engedelmeskedve. Eközben azonban azt is láthatjuk, hogy az élete folyamán számtalan olyan eset volt, amikor nem tudott tökéletesen engedelmeskedni Istennek. Ilyenkor persze mindig „befürdött". Például, amikor a feleségével Egyiptomban volt, s letagadta, hogy ő a felesége. Ugyanakkor előttem van az az öregember, aki ballag föl a hegyre és viszi a fiát az áldozat bemutatására. Ez a megtört öregember, aki elfogadta Isten ajándékát, a fiát, akire egész életén át várt, most ezt az egyetlen fiát képes lett volna visszaadni Istennek.

Tulajdonképpen ez egy döbbenetes változás az ő életében: mire leélte az életét, addigra egy engedelmes edénye lett Istennek. Azért mondom ezt, hogy mi is lássuk az életünkben – merjük látni! – ezt a távlatot, ahogyan Isten alakít bennünket, még az engedetlenségeink révén is, amikor azt a képtelenséget éljük meg, hogy nem tudunk engedelmeskedni. Azt hiszem, hogy Ábrahámot is pontosan ez a tudat tette képessé az engedelmességre: hogy ő valójában nem tud engedelmeskedni.

Miben kell engedelmeskedni? Sokan azt mondják, hogy: „Én Isten akaratát keresem!", és az egész életük erről szól. Valójában azonban nem történik más, minthogy egész életükben egy illúziót kergetnek. Isten akaratáról azt gondolják, hogy az számukra teljesen elérhetetlen és megvalósíthatatlan.

Lukács evangéliumából szeretnék most felolvasni egy részt: ***„Ennek hallatára az asztaltársak egyike fölsóhajtott: »Boldog, aki asztalhoz ülhet Isten országában!« Erre Ő így válaszolt: »Egy ember nagy lakomát rendezett. Sokakat meghívott. Mikor eljött a lakoma ideje, elküldte szolgáját és azt üzente a meghívottaknak: Jöjjetek, (minden) el van már készítve. De azok sorra mentegetőzni kezdtek. Az első azt***

üzente: Földet vettem, el kell mennem, hogy megnézzem. Kérlek, ments ki. Egy másik azt mondta: Öt iga ökröt vettem, ki kell próbálnom. Kérlek, ments ki. Ismét másik: Most nősültem, nem mehetek. A szolga hazatért s jelentette mindezt urának. Erre a házigazda haragjában meghagyta szolgájának: Menj ki azonnal a város tereire és utcáira és hozd be ide a koldusokat, bénákat, vakokat és sántákat. A szolga jelentette: Uram, parancsod teljesült, de még mindig van hely. Az úr akkor ráparancsolt a szolgára: Menj ki az országútra és a sövények mentére, kényszeríts be mindenkit, hogy megteljék a házam. Mondom nektek: senki sem ízleli meg lakomámat azok közül, akik hivatalosak voltak«" (Lk 14,15-24).

Azért olvastam föl ezt a részletet, mert sokunkban olyan érzés támad az engedelmességgel kapcsolatban, mintha az egy ilyen militáris dolog lenne, ahol az embernek valami nagyon keményet kell produkálnia.

Ebből a szentírási részletből számomra úgy tűnik, hogy Jézus itt valami egészen mást sugall. Jézus ezt a példát arra vonatkozóan hozza fel, hogy Isten mindenkit meghív az Ő lakomájára. Meghív magához, hogy együtt vacsorázzunk Vele. Ebben a leírásban sokan igazolást látnak arra vonatkozóan, hogy miért is ne menjenek Istenhez. Azt hiszem, hogy az engedelmesség alapvető problémaköre nem az, hogy **miben** kell engedelmeskednünk, hanem, hogy **akarunk-e** Istennel együtt vacsorázni. – Akarok-e Isten asztalához odaülni? Akarok-e Istenhez odamenni? Elfogadom-e a meghívását? – Téves úton járunk akkor, ha **csak azt keressük, hogy miben tudunk engedelmeskedni Istennek.**

Az engedelmességet semmiképpen sem lehet külön tárgyalni a közösségtől. Istennek az az alapvető célja, hogy **egy** asztalhoz ültessen le bennünket, hogy sokakat összehívjon egy helyre.

Az engedelmesség mindenféleképpen összefügg a közösséggel.

Isten meg akarja osztani magát velünk. Erre a szeretetre csak szeretettel lehet válaszolni. A szeretet hasonulni akar, olyanná akar válni, mint a másik. A szeretetben azt akarom, amit a másik, és meghalok mindannak, amit én akarok.

Erről beszélt Jézus Máté evangéliumában: *„Ha valaki utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye föl keresztjét és kövessen engem."* (Mt 16,24).

Tehát amikor engedelmességről beszélünk, akkor mindenképpen a másokhoz és a közösséghez való viszonyunkról beszélünk. Így az engedelmesség, konkrét formájában, a közösségben tud csak megjelenni és megvalósulni. A tízparancsolat is erről szól. Közösség nélkül szinte egyetlen egy parancsolatnak sincs értelme. Talán csak annak az egynek, hogy szeresd Uradat, Istenedet és Őt imádd. Az összes többi parancsolat a közösséget célozza meg, hogy az ember **tudjon** közösségben élni. Ugyanígy a hitigazságok is azért vannak – amiben az embernek engedelmeskedni kell –, hogy a mi keresztény életünket meg tudjuk élni és meg tudjuk valósítani a közösségben. André Frossard könyvében olvastam: *„Aki teljes egészében a közösségért élt, mit veszíthet élete végén? Üresen csattog a halál állkapcsa."* Aki az életét odaszentelte a közösségnek, az Isten közösségében élt, és ott a halálnak már nincs jelentősége.

Isten erre a fajta életre hív meg bennünket, amikor elküldi szolgáit, hogy bennünket is az Ő asztalához ültessenek, ahol az Élet uralkodik. És az összes törvény, az összes parancsolat az életet szolgálja, hogy nekünk jobb legyen. Nincs más választásunk. Számunkra a legjobb választás az, ha Isten akaratát cselekedjük.

Magunkkal teszünk jót, ha engedelmeskedünk. Ha nem engedelmeskedünk Isten parancsolatainak, akkor egymást pusztítjuk el.

Amikor a Hit Gyülekezetébe jártam tíz évvel ezelőtt, bennem ellentmondást okozott az, hogy ők nem fogadták el a pápa főségét, viszont az engedelmességet nagyon fontosnak tartották. Egy idő után rádöbbentem, hogy azt a gyülekezetet az engedelmesség tartja össze. Úgy éreztem akkori fejemmel, hogy ezt az Egyháztól tanulták, hiszen ott mindig is az engedelmesség volt az, ami a szerzetesi közösségektől kezdve az egész egyházi rendet összetartotta. Viszont egy olyan fajta engedelmesség valósult meg a Hit Gyülekezetében, hogy ha nem teszed meg azt, amit Isten akar, akkor Ő megbüntet téged. Ez nagyon erőssé tud tenni közösségeket. Az emberek azért engedelmeskednek, hogy meg ne büntessék őket. Félnek a büntetéstől. Ezzel az elmélettel nagy tömegeket lehet egybetartani.

Amikor egy ember Isten büntetésére hivatkozik, már régen elhagyta a szeretet és a közösség útját. Mi tehát ilyen értelemben soha nem hivatkozhatunk Isten büntetésére. Ha Isten megbüntet engem a hanyagságom miatt, én milyen alapon hivatkozhatok Isten kegyetlenségére?

Döbbenetes dolog az, hogy a szekták vezetői általában képtelenek az engedelmességre, vagyis ők maguk sohasem élnek meg engedelmességet. Népiesen szólva, időnként pápábbak a pápánál. Hatalmas nagy engedelmességet várnak el, de ők maguk senkinek sem engedelmeskednek. Én úgy láttam és olvastam, hogy csak a nagy egyéniségek, a nagy lelkek voltak képesek igazából az engedelmességre. Vagyis az engedelmesség feltételezi a nagy lelket, hogy az ember teljes legyen a lelkében. Ezért az engedelmesség útjait folyamatában kell látni. Ahogy az ember lelke gyógyul és változik, úgy lesz egyre inkább képes az engedelmességre.

Egy alkalommal Székesfehérváron jártunk, ahol Prohászka püspök úrról hallottam egy szép történetet. A püspök úrnak voltak olyan tanításai, amiket az Egyház vezetése abban az időben nem igazán támogatott. Tanítása közben egy alkalommal levél érkezett a Vatikánból,

hogy azonnal hagyja abba ezeknek a tanoknak a hirdetését. Látszott, hogy egy pillanatra „befeszült", de akkor elvonult a kápolnába és ott volt egy félórán keresztül. Ezután ment a távirat a Vatikánba, hogy aláveti magát ennek az utasításnak.

Évek múltán tisztázódott a félreértés, és a tanítások elismerést nyertek, az Egyház elfogadta azokat, és bátran megjelenhettek könyv formájában is. Biztos vagyok benne, hogy annak idején Prohászka püspök úrnak ez egy hatalmas önmeghalás volt. Amit elgondolt – biztos, hogy nagyon lelkes ember volt! –, azt nem hirdethette. Pedig ő bizonyosan igaznak érezte. Képes volt alávetni magát engedelmességből az Egyház vezetésének. Engedelmességének a gyümölcse az lett, hogy rengetegen tértek meg és újultak meg az ő tanításán keresztül. Ebben az értelemben, azt hiszem, a közösségben mi is rengetegszer átélhetjük ezt.

Annyit még szeretnék elmondani, hogy az engedelmesség, ami a közösségben való élet viszonyulási alapelve, úgy fogalmazódik meg a Jakab levélben, hogy mi az igazi vallásosság? Az igazi vallásosság az, hogy elmegyünk a szegényekhez, az árvákhoz, az özvegyekhez és segítjük őket.

Az igazi engedelmesség az elesetteket, a kiszolgáltatottakat célozza meg. Az igazi engedelmesség ilyen értelemben a közösségbe ágyazódik be.

A karizmatikus megújulásban az engedelmesség kérdése mindig rázós kérdés volt. Amikor az ember megtér a Szentlélek által, hatalmas örömöt él át. Átélem azt, hogy a Szentlélek vezet engem, a Szentlélek megmutat nekem bizonyos dolgokat. A probléma akkor kezdődik, amikor mindez a másikkal is megtörténik egy baráti körben vagy közösségben. Ki dönti el azt, hogy végül is melyik vezetés az igazi, vagyis, hogy valójában kit vezet a Szentlélek? Az engedelmességnek itt van óriási jelentősége! Ez kikerülhetetlen, mert ha nem lépünk erre az útra, akkor ugyancsak oda jutunk, hogy elpusztítjuk egymást. A sok próféta, a sok tanító egymásnak esik. Nagyon fontos, hogy az ember meg tudja élni az engedelmességet, hiszen ez a közösségnek az útja. Csak ezen tud járni a közösség.

Van egy szentírási részlet az Apostolok Cselekedeteiben, amelyben az a probléma merül fel az Egyház kezdeti történetében, hogy a pogányságból megtért keresztények melyik zsidó parancsolatoknak engedelmeskedjenek. Akkor az apostolok így fogalmaznak: ***„A Szentlélek és mi magunk azt tartottuk helyesnek..."*** (ApCsel 15,28). Itt három dolgot írnak le, hogy miben fontos minden kereszténynek alávetnie magát a parancsolatoknak.

Mindenképpen van egy karizmatikus elem az Egyház életében: a Szentlélek bizonyos kijelentéseket, vezetéseket ad. Ugyanakkor a másik eleme a közösségben rejlik. A Szentlélek vezetése akkor tud teljesen megjelenni, ha ez a két elem egyesül: **az én személyes vezetésemet alá tudom rendelni a közösségnek.** El tudom fogadni, hogy ahogy engem vezet a Szentlélek, ugyanúgy vezeti a közösséget is, hiszen ugyanúgy jelenik meg Isten akarata a közösségben is. Ezért számomra mindig is kérdéses az, ha közösség nélkül látok egy embert prédikálni... amikor külföldről jönnek mindenféle prédikátorok közösség nélkül. Hát kinek a nevében jönnek ők tulajdonképpen? Nincs olyan, hogy én **csak úgy** Isten nevében beszélek Istenről.

Elengedhetetlenül fontos, hogy mögöttem mindig egy konkrét közösség álljon, akik imádkoznak, akik hordoznak és ahol én engedelmeskedni tudok, és ahol megmérettem az Isten vezetése szempontjából.

Máté evangéliumában van: ***„Mit gondoltok, ki a hű és okos szolga, akit ura a háznép fölé rendelt, hogy idejében enni adjon nekik?"*** (Mt 24,45).

A közösség vezetőjének – aki felé sokszor meg kell élni az engedelmességet – ugyancsak van feladata. Nekem az a feladatom, hogy engedelmeskedjek, a közösség vezetőjének pedig az, hogy enni adjon nekem, tápláljon, tanítson, vezessen engem, adjon útmutatást és határozza meg a közösség távlatait és céljait. Nagyon fontos – a kisközösségekben is –, hogy **a vezetők táplálják a közösségi tagokat.** Ugyanakkor vannak olyan területek, ahol helyettem nem dönthet senki. Ilyen például a hivatásom kérdése. Isten ezt a döntés teljesen ránk bízta. Az én feladatom eldönteni, hogy mi az én hivatásom. Segítséget és útmutatást azonban kaphatok.

Az engedelmesség útja az, hogy az ember Isten akaratát keresi vezetőként és vezetettként is. Az engedelmesség nem úgy történik, hogy a vezető mindig megmondja szóról szóra, hogy nekem most mit kell tennem, hanem **közösen** keressük meg Isten akaratát. Mert egyedül egy dolog lényeges, hogy mi Isten akarata és nem az, hogy nekem vagy a vezetőnek mi az elképzelése.

Nagyon fontos, hogy **én magam akarjak** engedelmes életet élni.

Nem a vezetőnek kell akarni azt, hogy én engedelmes legyek, hanem nekem magamnak kell ezt akarni.

Nekem kell megváltoznom. Tulajdonképpen ez a megszentelődés útja, hogy én vágyakozom arra, hogy egyre engedelmesebb életet éljek. Az én akaratom egyre inkább eltűnik és Isten akarata, illetve mások akarata egyre inkább megjelenik.

Köszönöm szépen.

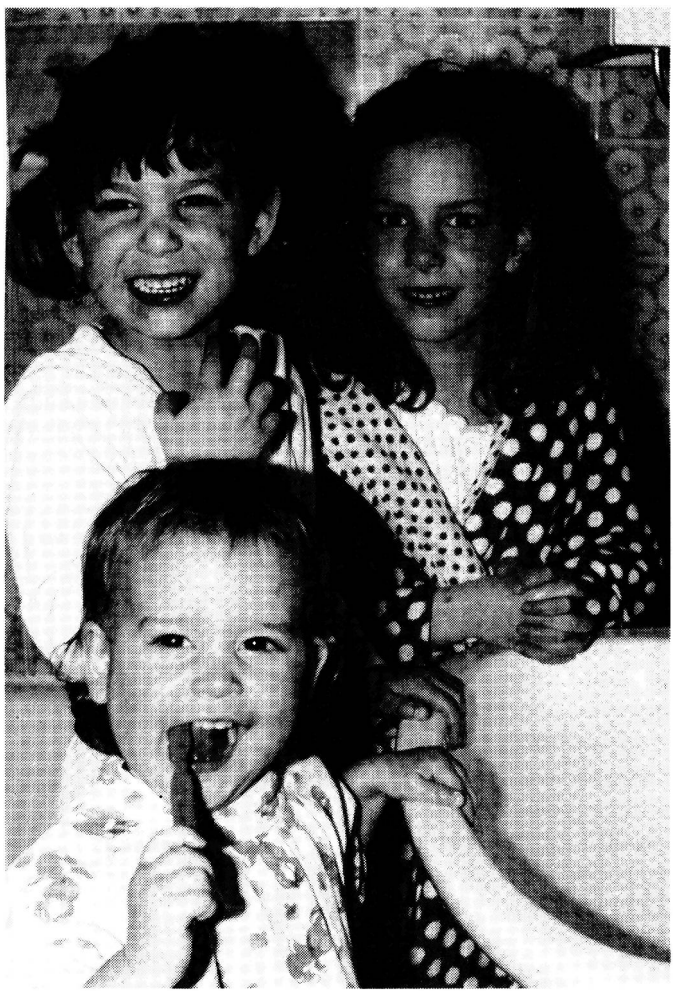
Hollósy Péter

A SZENTLÉLEK A HÁZASSÁGBAN ÉS A CSALÁDBAN

A vallásos keresztény irodalom lényegében csak azzal foglalkozik, hogy a Szentléleknek milyen kapcsolata van az egyes emberekkel. Minden esetben egy személy megtéréséről, újjászületéséről van szó.

Mit jelenthet a Szentlélek és egy házaspár, egy család kapcsolata?

Amit most leírok, az részben a Schönstatti családmozgalomban tapasztalt és átélt élmények, részben saját tapasztalataim.

Amióta megházasodtunk, abban a biztos tudatban élünk, hogy a házastársunk az Isten ajándéka számunkra és nekem is ajándékká kell válnom a társam számára. Úgy ajándékozzuk egymásnak magunkat, ahogyan senki mással nem tesszük, ahogy csak Istennek adjuk magunkat. Ha ehhez még csak azt vesszük hozzá, hogy a házasság szentségében maga Krisztus lakik közöttünk, akkor nincs más választásunk, mint az, hogy a Szentlélek állandóan épülő templomai legyünk. Annak a Léleknek kell ugyanis bennünk lennie, amely Krisztusban volt. ***„Férfiak! Szeressétek feleségeteket, amint Krisztus is szerette az Egyházat"*** (Ef 5,25). Szent Pál tehát egyértelműen egy nagyon mély, testi-lelki kapcsolatra gondol, amikor a házasságról tanít bennünket. A tapasztalat pedig azt mutatja, hogy kétezer év elteltével is inkább a férfiakat kell arra buzdítani, hogy vállalják az Istentől nekik szánt felelősséget. Valahogy a feleségeknek egyszerűbben, szinte „magától" megy ez. A férjeknek éber szemmel kell figyelniük, hogy mikor és mire van szüksége a feleségüknek, a családjuknak. Ez pedig nem megy másként, mint a **Szentlélek világosságával**, a **Szentlélek bölcsességével**, a **lelkek megkülönböztetésének adományával**. Természetesen bűnös emberek vagyunk és nem vagyunk mindig a kegyelem állapotában. De a célnak nem szabad kicsinek lennie. **Szent családokká kell válnunk!**

Amikor a Szentlélek adományairól van szó, legtöbbször valami különleges, misztikus dologra gondolunk, ami – ki tudja miért – csak kiváltságos személyeknek jut osztályrészül. Ez nem így van. **A Szentlélek mindannyiunknak bőkezűen osztja adományait** akkor, ha kérjük, és sokszor még akkor is kapunk, amikor nem kérjük. De a házastársunknak szüksége van rá. Itt van előttem Szent Pál levele, ahol a Lélek adományairól beszél.

Mit jelenthet egy házaspár számára a **gyógyítás adománya**?

Mindannyian sérülésekkel, testi és lelki betegségekkel megyünk a házasságba. Ezek többnyire elraktározódnak bennünk, mert nincs aki meggyógyítsa őket. Szenvedünk valami rossz tulajdonságunktól, vagy éppen attól, mert túl alacsonyak, túl magasak, túl soványak vagy éppen túl kövérek vagyunk. Ezeket többnyire nem lehet gyógyítani. Egyikünk sem imádkozik azért, hogy magas, alacsony, kövér vagy sovány legyen.

Ha azonban van valaki, akinek bennünk egészen más a fontos: nem a külső, hanem a belső, s a külsőnket szinte észre sem veszi, és elfogad olyannak, amilyenek vagyunk, akkor egyszeriben meggyógyulunk ebből a betegségünkből. Nehezebb és nagyobb erőt kíván a lelki gyógyulás.

A házasságban azonban, ahol nap mint nap az ima kapcsolja egybe a feleket, ezek is gyógyíthatók. Hozzá vagyunk szokva a rádióban, tévében és egyéb helyeken hallott beszélgetések kapcsán, hogy amikor az egyik fél beszél, a másik csak arra vár, hogy akinél éppen a szó van, mikor vesz egy lélegzetvételnyi szünetet, hogy azután ő folytathassa a saját monológját. Nem is figyelnek arra, amit a másik mond. Köztetek ez ne így legyen! – mondaná nekünk bizonyosan Jézus.

Mi ugyanis odafigyelünk arra, amit a házastársunk mond. Akkor is végighallgatjuk őt, ha már az elején úgy érezzük, hogy nincs igaza, vagy hogy rosszul gondolkodik valamiről.

Ha ugyanis megértően, figyelmesen meghallgatjuk egymást, biztosak lehetünk abban, hogy a lelki gyógyulás már el is kezdődött. És ha ezt az odafigyelő, megértő, érdeklődő viszonyt meg tudjuk tartani, biztosak lehetünk benne, hogy a gyógyulás bekövetkezik.

A keresztény házasságban a **csodák** szinte mindennaposak. Ha csak arra gondolok, hogy valaki engem, igazán bűnös embert, úgy, ahogy vagyok, elfogad, már ez is egy csoda. És persze nem csak akkor, amikor kedves és szép vagyok, hanem akkor is, ha megkopaszodtam, vagy ugyanígy a feleségemnél, akinek a szülésektől esetleg nagyobb lett a hasa.

Csodában van része a házaspárnak akkor is, amikor egy új élet létrehozásában Isten munkatársai lehetnek.

Mit jelent számunkra a **prófétálás**?

Mint a Szentlélek minden adománya, úgy ez is akkor ér valamit, ha használ. Kinek prófétálunk, kinek akarunk használni? A házastársunknak! Mindenkinek elsősorban a saját házában kell prófétának lennie és ott kell elfogadni a prófétai szót. Ha például azt a prófeciát kapnánk, hogy József testvérünknek el kell utaznia egy hétre egy karizmatikus kongresszusra, biztos örülnénk és igyekeznénk megvalósítani ezt az utazást.

De számunkra a prófécia – és egyben a **megkülönböztetés adománya** is szükséges itt – az, ha a feleségem azt mondja: „Fáradt vagyok, mert éjszaka sírtak a gyerekek." Ha ezt hallom, ez számomra azt jelenti: igyekezz minél többet segíteni aznap a házimunkában, fektesd le a gyerekeket, te mesélj nekik és azon légy, hogy a feleséged minél hamarabb az ágyba kerüljön. Reggel pedig hagyd minél tovább aludni. Telefonálj be a céghez, hogy nagyon fontos dolog miatt ma később mész dolgozni.

Prófécia az is, ha a férj azt mondja: „Milyen sokat és jókat beszélgettünk régebben!" A feleségem ezt megérti – mert megvan neki a **nyelvek megértésének adománya** is –, és aznap hamar ágyba dugja a gyerekeket, mondván: ma fontos beszélnivalónk van édesapátokkal. Előveszi a rejtegetett Tokajit, az eldugott sós mogyorót, vagy a lefagyasztott süteményt gyorsan a sütőbe teszi, szépen megteríti az asztalt... Aznap este a Szentlélek lesz jelen a házaspár között, a férj el fogja mondani a régóta magában tartott munkahelyi gondokat és megélik az első találkozások boldogságát.

A Szentatya hangsúlyozza: *„A szeretetet azonban elmélyíteni és megőrizni csak a Szeretet képes"*, az a szeretet, ***„amely a szívünkbe áradt a Szentlélek által, aki nekünk adatott"*** (Róm 5,5).

Ha a Szentatya is úgy látja, hogy a Szentlélek kiáradása elengedhetetlen, vagyis anélkül egy család nem élhet szeretetben, akkor ezt nekünk is komolyan kell vennünk. (Megjegyzem, hogy amint sok nemhívő, de szeretetben élő testvérünket lehet anonim kereszténynek nevezni, úgy sok olyan család van, akik – bár nem tudnak róla – nagyon nyitottak a Szentlélek felé, és példás szeretetben élnek.)

Manapság különös jelentősége van a **lelkek megkülönböztetése adományának**. Amikor olyan világ vesz körül bennünket, amely egy modern rabszolgatartásba akar hajtani, akkor nagyon meg kell gondolnunk, hogy mit engedünk be a ház falai közé. A mi házunknak, lakásunknak egy kis szigetnek kell lennie, amit nekünk kell létrehozni. Erre a szigetre semmi szennyest nem szabad beengednünk. A Szentlélek itt is a házastársam által szól. Amikor például a feleség sokadszor kéri a férjét, hogy ne nézzen tévét, akkor biztosan a Szentlélek szól belőle. A férj pedig, aki rendelkezik a **nyelvek megértésének adományával**, megérti, hogy ebben benne van az is, hogy: segíthetnél többet a háztartásban, mesélhetnél a gyerekeknek, többet kellene beszélgetnünk...

A férj szájából is a Szentlélek szól, amikor megemlíti, hogy: milyen érdekes, egy új fodrászat nyílt a sarkon. Mivel persze a feleség is rendelkezik a **nyelvek megértésének adományával**, ő azonnal rájön, hogy bizony már fél éve nem volt fodrásznál és amikor hazajön a férje, általában kendővel a fején, kócosan fogadja. Ma éppen az ajtónál mosott föl és még köszönés előtt mondta: vigyázz, lépd át a vödröt és lábujjhegyen menj a cipős polcig. Ez a feleség legközelebb megpróbálja megtudni, hogy mikor jön haza a férje és már fél órával előtte leveszi a rongyos kötényét, megfésülködik és igyekszik vidáman várni a férjét. A szépség nyilvánvalóan jó dolog. Egy asszonynak adnia kell magára. Ez is a férje iránti szeretetének egyik jele.

Így hathat egymásra szeretettel, a dolgokat nem túldramatizálva, túlmagyarázva a férj és a feleség. És ha mindketten a jót akarják, a Szentlélek a szájukba fogja adni azokat a szavakat, amik alapján meg tudják különböztetni a jót a rossztól, és a megértés adománya segítségével szívükben-lelkükben forgatják a hallott szavakat, míg meg nem értik azokat. Ha pedig megértették, akkor már csak az erő adományára van szükségük, hogy meg is tegyék azt.

Varga Károly
(Tillman atya tanításai alapján)

A LÉLEK GYÜMÖLCSEI

Amit az Úr az apostolok idejében cselekedett, mindazt ma is cselekszi, Ő nem változott meg. Tudjuk, hogy Péter apostol prédikációjára háromezren tértek meg, egy másik alkalommal ötezren, amikor látták a csodát.

Az Úr cselekszik mindenütt, ahol éhező és szomjazó lelkekre talál, ott csodálatosan kinyilatkoztatja magát. Ahol hívő lelkekre, hívő szívekre talál, ott cselekszik.

Csak egy dolog tudja megállítani Istent, látjuk azt az Ószövetségben is, hogy Izrael népe megkötötte Isten kezét az ő hitetlenségével. Korlátozták Istennek a hatalmát az ő hitetlenségükkel.

Mi ne kételkedjünk, hanem higgyünk! Ne légy kételkedő, hanem légy hívő!

„...Én választottalak titeket és arra rendeltelek, hogy munkátokkal gyümölcsöt hozzatok: maradandó gyümölcsöt. Akkor mindent megad nektek az Atya, amit nevemben kértek tőle" (Jn 15,16). Mi az Úrnak az akarata az emberrel? Ő nem azért teremtette az embert, hogy itt éljen ezen a földön, 60, 70 vagy 80 esztendeig, annak is nagy része nyomorúság, és azután eltávozzék erről a földről. Neki ennél több célja volt az emberrel, mert az Ő dicsőségére teremtette.

De az ember eltévesztette az utat, kételkedett, a Sátán ezzel győzte le őt. *„Valóban mondta Isten..."* (Ter 3,1). Neki erős eszköze a kétely. Az első ember ezzel kísértette meg, és az elesett. De a második ember, a második Ádám, Jézus, akit szintén kételkedéssel kísértett, Ő megállta a helyét. Tudjuk, hogy a Sátán azt mondta az Úr Jézusnak: *„Ha Isten Fia vagy..."* (Mt 4,6). Jézust kísértette a Sátán maga, kísértették a farizeusok, kísértették a tanítványok, kísértve volt szolgálatának elején, kísértve volt az utolsó percig. Még akkor is, amikor a keresztfán volt, s az utolsó perceit élte itt a földön, még akkor is jött a kísértés: *„Ha Isten Fia vagy, szállj le a keresztről!"* (Mt 27,40).

Ő meg tudta volna tenni ezt, Ő le tudott volna szállni, Neki volt hatalma. Mert azt mondta: nem ember veszi el az én életemet, hanem én teszem le azt. Azért szeret engem az Atya, mert én leteszem az én életemet a juhokért. Nekem van hatalmam, hogy letegyem azt, van hatalmam, hogy felvegyem azt. Ő meg tudta volna mutatni ennek a kételkedő népnek, sokaságnak, hogy le tud jönni a keresztről, de akkor a mi üdvösségünk nem lett volna bevégezve. Ő nem szállt le a keresztről! Halleluja!

Istennek nemcsak az a célja, hogy nekünk üdvösséget nyújtson. Mi nagyobb kegyelemben részesültünk, mint Ádám, mert nem földi, hanem mennyei Paradicsom a mi örökségünk. Azaz, mi sokkal többet nyertünk Krisztusban, mint amennyit elvesztettünk Ádámban.

Istennek az a célja, terve az emberrel, miután üdvösséget nyújtott neki, hogy mi gyümölcsöt teremjünk. Nem csak te magadért mentett meg téged az Isten, a te lelkedért, mert akkor elvitt volna a mennybe az első nap, ahogy téged elfogadott, hanem itt tart téged, mert célja, munkája van a számodra.

Ő azt akarja, hogy gyümölcsöt teremjél!

Azt mondta az Úr Jézus: *„Az dicsőíti meg Atyámat, ha sok gyümölcsöt hoztok..."* (Jn 15,8).

Mi a gyümölcs? Itt kétféle gyümölcsről van szó. Először is, amely a mi életünket illeti. A Biblia nyíltan megírja: *„A Lélek gyümölcsei viszont: szeretet..."* (Gal 5,22). Testvérem, ha tovább nem is olvasnám, ebben benne van a többi gyümölcs is. A szeretet...

Az Úr Jézus nem azt mondta, hogy arról ismeri meg a világ, hogy az Én tanítványaim vagytok, ha gyülekezetbe jártok, ha katolikusoknak, baptistáknak, metodistáknak, pünkösdieknek, vagy adventistáknak nevezitek magatokat, nem, ezt nem mondotta az Úr Jézus! Hanem azt mondta: *„Arról ismerje meg mindenki, hogy tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt"* (Jn 13,35).

A Lélek gyümölcse először is a szeretet.

És milyen gyönyörűen magyarázza ezt Pál apostol, hogy tulajdonképpen mit is tesz a szeretet, és mit nem tesz a szeretet. Jól figyeljétek meg és vizsgáljátok meg magatokat, vajon bennetek van-e ez a gyümölcs?

Mert az Úr Igéjének tükrében könnyen meg lehet vizsgálni magunkat. *„A szeretet türelmes, a szeretet jóságos, a szeretet nem féltékeny, nem kérkedik, nem gőgösködik, nem tapintatlan, nem keresi a magáét..."* (1Kor 13,4-5).

És jó lenne ezt – hogy a szeretet nem keresi a maga hasznát – azoknak megjegyezni, akik maguknak akarják megkaparintani a javakat. A szeretet a másik hasznát keresi. *„Haragra nem gerjed..."* (1Kor 13,5). Ó, milyen sokan szűkölködnek ebben, ugye? Milyen sokan megbotlunk itt? A szeretet nem gerjed haragra. *„A rosszat föl nem rója, nem örül a gonoszságnak, de együtt örül az igazsággal. Mindent eltűr"* – ez azt jelenti, hogy nem pletykál, nem mond rosszat a másik háta mögött –*„mindent elhisz,*

mindent remél, mindent elvisel. A szeretet soha el nem múlik" (1Kor 13,5-8).

Tehát a Lélek gyümölcse először is a szeretet, azután: *„öröm, békesség, türelem, kedvesség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás"* (Gal 5,22-23).

Ezt akarja az Úr, ebben gyönyörködik, ezért mentett meg, hogy gyümölcsöt teremjünk.

Megvan a mi szolgálatunknak is a gyümölcse. Mi az almafa gyümölcse? Egy másik alma. A körtefa gyümölcse egy másik körte. Mi a léleknek a gyümölcse? Egy másik lélek. Hoztál-e lelket az Úrhoz, mióta elfogadott téged? Hogyha nem, miért tart Isten téged ezen a földön?

Azért tart itt, hogy egy másik lelket tudjon megmenteni általad.

Nem mindenkit hívott el az Úr arra, hogy prédikátor legyen, de mindannyiunkat elhívott arra, hogy lélekmegmentők legyünk. Mindannyiunkat elhívott Isten, hogy lelkeket mentsünk meg. Azt olvassuk az első hívőkről, hogy miután megkezdődött a nagy üldöztetés István halála után (akit megköveztek), széjjelszóródtak, kivéve az apostolokat, ők ott maradtak Jeruzsálemben. Akik elszéledtek, nem voltak apostolok, de valami volt a szívükben!

Testvérem, ha a te szívedben van valami, és telve vagy vele, az ki fog jönni onnan. Akkor olyan könnyű bizonyságot tenni, ha tele van a szíved Isten kegyelmével, Isten szeretetével. Akkor nem tudod megállni, hogy valaki másnak ne szóljál felőle.

Vegyünk példát egy fiatal lányról, aki el van jegyezve. Még nem láttam olyan lányt, aki el ne mondta volna barátnőinek, milyen csinos vőlegénye van. Az a lány annyira örül, hogy nem tudja magában tartani, el kell mondania, hogy nemsokára férjhez megy. Nem így van ez?

Testvéreim!

A mi Vőlegényünk a legszebb vőlegény!

Nekünk ebben úgy kell örvendeznünk, hogy ne tudjuk magunkban tartani, elmondjuk másoknak is: „Jöjj Jézushoz! Nézd, mit tett az én életemben!" S akkor ott megtér egy lélek, gyümölcsöd van, bemutathatod az Úrnak. Olyan könnyű azt énekelni: *„Itt vagyok az Úr kezében, árván, pőrén, egymagam..."* (239. ének). De egy dolog énekelni felőle, és más dolog tenni valamit azért, hogy ne üres kézzel álljak az Úr elé. Lesznek olyanok, akik lehajtott fővel, szégyenkezve állnak meg Isten előtt – hívőkről beszélek –, mert egy lelket sem tudtak megmenteni! Szégyenkezve!

De nemcsak üres kézzel, hanem véres kézzel jönnek Isten elé. Mert mit mondott az Úr Ezekielnek?

„Emberfia, Izrael házának őrévé rendeltelek.. Ha hallod ajkamról a szót, figyelmeztesd őket a nevemben. Ha azt mondom a gonosznak: Meghalsz, s te nem figyelmezteted, nem beszélsz neki, hogy letérítsd a gonoszt gonosz útjáról, hogy így életben maradjon, a gonosz meghal a bűne miatt, de vérét tőled kérem számon" (Ez 3,17-18).

Vajon véres kézzel fogsz Isten előtt állni? Kik fognak ujjal mutogatni rád és ezt mondani: *„Te ott dolgoztál velem a gyárban, először is nem is láttam a te életedről, hogy hívő voltál, másodszor soha egy szót sem szóltál erről az üdvösségről!"*

Testvéreim! Ne menjünk üres kézzel, ne menjünk véres kézzel Isten elé!

Isten ránk bízta az üdvösség hirdetését.

Mit gondolsz, vajon az Úr miért nem hívta el az angyalokat arra, hogy hirdessék az Igét? Az angyalok biztosan sokkal jobb munkát végeztek volna, mint mi. De Isten nem az angyalokat hívta el, hanem téged és engem! Tudjátok miért? Az angyalok nem tudnak az üdvösségről így énekelni, mert nem volt részük benne, nem tapasztalták meg. De mi megtapasztaltuk, hogy milyen jó az Úr, mit éreztünk lelkünkben, amikor megtértünk és elfogadtuk Őt. Tehát elhívott minket Isten, hogy tapasztalatból mondjuk el másoknak, milyen jó az Úr.

Ebben gyönyörködik a mi Atyánk, ha mi sok gyümölcsöt termünk. Kilencvenöt százaléka az újjászületett hívőknek sohasem nyer egy lelket sem az Úrnak. Kilencvenöt százalék! Csak öt százalék van, aki lelkeket ment. Te melyik csoportba tartozol? A kilencvenöt százalékhoz, akik sohasem hoztak egy lelket sem az Úrhoz, vagy pedig az öt százalékhoz, akik hűek? Lehet, hogy előfordul az, hogy próbálkozol és nem sikerül, és vannak némelyek, akik elkeseredtek, mert nem látják munkájuk gyümölcsét.

Testvérem, az Úr nem mondja a Bibliában sehol sem, hogy jól van, jó és sikeres szolgám. Ő nem a sikert kéri, hanem a hűséget. Hagyd az eredményt az Úrra, te csak légy hű és engedd, hogy az Úr töltsön be az Ő Lelkével!

Látjuk, hogy a tanítványok a legjobb szemináriumban voltak, Jézus maga volt a tanító, mégsem voltak elégségesek ahhoz, hogy hatásosan hirdessék Isten Igéjét. Ezért mondta az Úr Jézus: ***„Én pedig elküldöm rátok Atyám megígért ajándékát. Maradjatok a városban, amíg erő nem tölt el a magasságból titeket"*** (Lk 24,49). ***„De mikor a Szentlélek leszáll rátok, erőben részesültök, úgyhogy tanúságot tesztek majd rólam"*** (ApCsel 1,8). Lehetséges, hogy ez hiányzik belőled, nincs meg benned ez a bátorság, ez az erő, olyan vagy, mint Péter? Ó, milyen gyáva volt Péter, ugye? Hiába járt három évig az Úr Jézus szemináriumába. De azután, amikor betelt Szentlélekkel és tűzzel, az a Péter ki lett cserélve, olyan bátorsága volt, hogy bizonyságot tett kicsinek és nagynak, mert az Úr Lelke nyújtotta neki a bátorságot.

Mind a két gyümölcs fontos.

Legyen meg a Lélek gyümölcse, de legyen meg a lelkek megnyerése is az Úr számára.

Legyen gyümölcsöző a mi életünk!

Lehet, hogy ezért van az, hogy a te imádságod még nem hallgattatott meg. Könyörögsz az Úrhoz, és valahogy nincsen válasz a mennyből. Megmondja az Úr, hogy miért: ***„Arra rendeltelek, hogy munkátokkal gyümölcsöt hozzatok: maradandó gyümölcsöt. Akkor mindent megad nektek az Atya, amit nevemben kértek tőle"*** (Jn 15,16). Ha gyümölcsöt teremtek, akkor aztán kérhettek, amit csak akartok. ***„Ha bennem maradtok és tanításom tibennetek, kérjetek, bármit akartok: megkapjátok"*** (Jn 15,7). Mi gyümölcsöt csak úgy teremhetünk, ha Őbenne maradunk, Krisztusban.

Jézus mondta ezt a gyönyörű példát: a szőlővessző nem tud gyümölcsöt teremni, csak akkor, ha a szőlőtőkén marad. Ha lemetszed a szőlővesszőt, az önmagában sohasem hoz gyümölcsöt. Csak úgy fogunk mi is gyümölcsöt teremni, ha Krisztusban maradunk.

Gyümölcsöző a te életed? Vizsgáld meg magad! Ha nem, nem gyönyörködik benned Isten. Nem gyönyörködik!

Jézus példázatát olvashatjuk a Bibliában egy fáról, amely gyümölcstelen volt; a gazda jött a kertészhez és azt mondta: vágd ki ezt a fát! Már három éve járok ide, keresem a gyümölcsöt, de nem találok rajta, vágd ki, minek foglalja itt a helyet! A kertész így felelt a gazdának: várjál még, Uram, várj még egy évet, még megkapálom, megtrágyázom, megöntözöm, még mindent megpróbálok, és csak akkor, ha ezután sem terem gyümölcsöt, akkor vágd ki. Tudjátok, hogy ki a gazda: a mi Atyánk, az Isten, és a kertész: az Úr Jézus. Talán ha az Atya lenéz a mi gyümölcstelen életünkre, lehetséges, hogy azt mondja: vágd ki őt! Már mióta megmentettem őt és nem terem gyümölcsöt!

Akkor azt mondja az Úr Jézus, aki telve van kegyelemmel: Atyám, várjál még egy keveset, még szólok hozzá, még fogom inteni őt az Én Lelkem által, még mindent meg fogok tenni, hogy gyümölcsöt teremjen. Lehetséges, hogy az Úr vár rád, látja a te gyümölcstelen életedet és vár, szól hozzád, könyörög, hogy gyümölcsöt teremjél.

Ha a Sátán nem tud minket elszakítani Isten szeretetétől, akkor mindent elkövet, hogy elérje azt, hogy te mint hívő, gyümölcstelen legyél. Ha téged nem tud elszakítani a Mennyországtól, legalább mást ne vigyél oda.

Legyen gyümölcsöző a mi életünk, így leszünk Istennek tetszők!

O.R.

A SZENTLÉLEK ELJÖN...

Elérkezett a második pünkösd ideje.

A Szentlélek eljön, mint a kegyelem és a tűz égi harmata, amely megújítja az egész világot.

Szeretetének ellenállhatatlan hatására kivirul az Egyház, hogy átélje legnagyobb szentsége új korszakát, és olyan erős fényt sugároz, amely magához vonzza a föld minden népét.

A Szentlélek eljön, hogy teljesedjék a mennyei Atya akarata és a teremtett világmindenség ismét az Ő nagy dicsőségét tükrözze.

A Szentlélek eljön, hogy megújítsa Krisztus dicsőséges országát, és az a kegyelem, a szentség, a szeretet, az igazságosság és a béke országa lesz.

Isteni szeretetével megnyitja a szívek kapuját és megvilágítja az emberek lelkiismeretét.

Mindenki az isteni Igazság égető tüzében látja meg saját magát.

Olyan lesz, mint az ítélet kicsiben.

Azután Jézus Krisztus elhozza dicsőséges országát a világra.

Készüljetek fel a Szentlélek ajándékának fogadására.

A Szentlélek átalakít benneteket és olyan eszközzé tesz, amellyel Jézus megújítja országát.

Don Gobbi
(1988. május 22, Heede)

A KATOLIKUS KARIZMATIKUS MEGÚJULÁS NEMZETKÖZI HÍREI

ICCRS „távozások" és „érkezések"

Távozások – Ken atya

Az ICCRS Tanács tagjai, a világ megújulási mozgalmainak nevében mondanak köszönetet Ken atyának, több éves szolgálatáért.

Charles, a Tanács elnöke: *„Az ICCRS nagykövete voltál különféle országokban, nagy hatással képviselted a Tanácsot és a megújulást az Egyház különböző területein."*

Észak-Amerikából: *„Az Urat szolgáló alázatod és hajlandóságod fejlődést eredményezett a Megújulásban, az utóbbi néhány évben"* (Doug, Kanada). *„Különösen azt az ajándékodat méltányolom, ahogy az embereket hallgatósággá tudod összekovácsolni... és csodálom azt a módot, ahogy a munkádat végezted a döntések megszületése után"* (Kevin, USA).

Ausztráliából: *„Őszintén köszönöm, hogy eszköz voltál ahhoz, hogy a római iroda ma már egy sokkal érettebb és szélesebb alapokon nyugvó tevékenységet végezhet"* (Brian, Ausztrália).

Ázsiából: *„Második életet adtál az ICCRS-nek tudásoddal, szellemi irányításoddal... és odaadásoddal, az Örömhír terjesztésében a világon"* (Theresa, Pakisztán).

Európából: *„Mindig emlékezni fogok a Karizmatikus Megújulásért végzett kiváló munkádra"* (Dembowski püspök, Lengyelország). *„Az Assisi lelkigyakorlat még mindig a kegyelem különleges időszakának számít a Megújulásban"* (Michel atya, Franciaország).

Afrikából: *„Hozzájárultál a Megújulás katolicizmusának elmélyüléséhez az Egyházban"* (Pierre, Kongó).

Dél-Amerikából: *„Köszönöm, hogy együttműködtél Isten tervével a kis munkákban, és a nagy nemzetközi eseményekben egyaránt"* (Maria, Brazília). *„Elmész, de mégis velünk maradsz. Utat nyitottál és ezért egyedül Isten fog téged megjutalmazni"* (Camilo, Kolumbia).

Püspöki tanácsadónktól, Paul Cordes püspöktől: *„Köszönöm az Úrnak, amit tettél és amit Ő tett általad... Egyedül Ő tudja hogyan jutalmazza meg pásztori buzgalmadat és hogy hozzájárultál, hogy a láng életben maradjon és fényesebben világítson."*

A hála kifejezését kézzelfoghatóbbá tette egy búcsúvacsora és a Ken atyának adott ajándékok. Köszönjük, Ken atya!

Érkezések – Nancy nővér

A szavak, amelyeket az Úrtól kaptam, az „Irgalmasság Nővérei" karizmatikus közösség által, amikor készülődtem Rómába, ezek voltak: *„Bátorság és Látás."*

Először magával a közösségemmel kapcsolatban kellett gyakorolnom ezeket! Az Örökkévaló „látására" volt szükségem, amikor elutazásom előtt egy héttel, hirtelen szembe kellett néznünk egyik drága nővérünk betegségével és halálával.

Még nagyobb szükségem volt bátorságra a bizalomhoz, hogy az Úr nem egy, hanem két nagyon zárt közösségünk minden felmerülő szükségletét ki fogja elégíteni.

Rómában az első kihívásom a „coraggio"-hoz az úton átkelés volt. Ken atya azt állítja, hogy zúzódások voltak a karján, miután az első este hazakísért engem! Ez enyhe túlzás, de az igaz, hogy sosem imádkoztam az Úrhoz olyan szorgalmasan, mint amikor reggelente átkeltem az úton!

Az első hívás a „látás" gyakorlására kellemes volt, mivel az első hetemet a Gyógyító Szeminárium és Evangelizációs program lelkipásztori terveinek összeállításával töltöttük. Ez az esemény – a Szentlélek evangelizálásra adott karizmatikus ajándékának felébresztése, pásztorolása és gyakorlása – része a Karizmatikus Megújulás és az ICCRS missziójának, amelynek szolgálatára különleges hívást érzek.

A látás „álmodozáshoz" vezetett, amint új módszereket terveztünk a Katolikus Karizmatikus Megújulás szolgálatára, a hírlevél kapcsán.

Az új „Vezetőképzés" melléklet erőfeszítéseink kezdetét jelzi, hogy választ adjunk gyakran kifejezett kívánságotokra, a vezetők továbbképzését illetően.

A *Regionális Fókusz* és a *Profil* új formák a világ híreinek közlésére. Időnként a Fókusz egyes szolgálatokról fog szólni, például áprilisban a gyógyításról.

A Szentlélek-keresztség ökumenikus kegyelmeire vonatkozó látásom mozgásba jött és megerősödött, amikor boldogan részt vettem az Olasz Karizmatikus (ökumenikus) Tanácskozáson.

A milánói Szent Eustorgio plébánia meglátogatása és sejt rendszerének megismerése szintén tágította látásomat.

A „látásom" vizuális is lett, amint észrevettem, hogy az irodának nemzetközibb külsőt kellene adni! Tudnátok-e segíteni azzal, hogy küldtök zászlókat vagy posztereket saját nyelveteken, amelyek tükrözik országotok jellemzőit?

Örömmel vettem Leo J. Suenens bíboros „szívből jövő áldását, boldogan emlékezve a múltra", és jókívánságait új szerepemhez.

Imádkozzunk egymásért arra a „többre" számítva, amit az Úr készít számunkra! ♦

AZ EGYHÁZ TANÍTÁSÁBÓL

— A Szentlélek neve, jelzői és jelképei —

⇐⇐⇐⇐⇐⇐ FOLYTATÁS A 2. OLDALRÓL

A Szentlélek mindezen előképeket beteljesíti Krisztusban. A Szentlélek száll le Máriára és *»borítja be árnyékával«*, hogy foganjon és megszülje Jézust (Lk 1,35). A Színeváltozás hegyén a Szentlélek *»a felhő, mely beborítja«* Jézust, Mózest és Illést, Pétert, Jakabot és Jánost, *»és a felhőből szózat hallatszott: 'Ez az én választott fiam, őt hallgassátok'«* (Lk 9,34-35). Végül pedig, a mennybemenetel napján ugyanez a felhő fedi el Jézust mindörökre a tanítványok szeme elől (ApCsel 1,9); egy felhő hordozza majd az Emberfiát nagy dicsőségében második eljövetelekor.

Pecsét. Hasonló az olaj jelképéhez. Az *»Isten Krisztust jelölte meg pecsétjével«* (Jn 6,26); és az Atya minket Krisztusban jelöl meg pecsétjével (2Kor 1,22; Ef 1,13; 4,30). A pecsét (sphragis) a Szentlélek keneténck – melyet a keresztségben, a bérmáláskor és a papszenteléskor nyerünk el – letörölhetetlenségét jelzi, ezért bizonyos teológiai hagyományok úgy alkalmazzák, hogy kifejezze e három megismételhetetlen szentség letörölhetetlenségét.

Kéz. Jézus kézrátétellel gyógyítja a betegeket, és kezével áldja meg a kisgyermekeket. Az Ő nevében az apostolok ugyanezt teszik. Az apostolok kézrátétellel adják át a Szentlelket. A zsidókhoz írt levél a kézrátételt a tanítás „alapvető részének" tartja. A Szentlélek mindenható kiáradásának ezt a jelét az Egyház szentségi epiklézisében tartotta meg.

Ujj. Jézus *»az Isten ujjával űzi ki a gonosz lelkeket«* (Lk 11,20). Az isteni törvény *»Isten ujjával«* iratott a kőtáblákra (Kiv 31,18), az apostolok gondjára bízott „Krisztus levelei" pedig *»az élő Isten Lelkével, nem is kőtáblára, hanem az élő szív lapjaira«* (2Kor 3,3) irattak. A „Veni, Creator Spiritus" himnusz a Szentlelket *„az Atya jobb keze ujjának"* nevezi.

Galamb. Az özönvíz végén (melynek jelképei a keresztelésre is vonatkoznak) a Noé által elküldött galamb zöldellő olajággal tért vissza annak jeléül, hogy a föld ismét lakható. Krisztus megkeresztelkedésekor a Szentlélek galamb formájában száll alá és lebeg fölötte. A Szentlélek leszáll a megkereszteltek tiszta szívébe és ott lakik. Egyes templomokban az őrzött Eucharisztiát galamb formájú fémedényben tartják *(columbarium)*, melyet az oltár fölé függesztenek. A galamb hagyományosan a Szentlelket jelképezi a keresztény ikonográfiában.

(Részlet a Katolikus Egyház Katekizmusából)

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

¤ Április végén fog megjelenni **Merlin Carothers: „A dicsőítésben rejlő erő"** című nagy sikerű könyve, mely Amerikában másfél millió példányban kelt el. (Ez a könyv a nálunk már régebben megjelent „A magasztalásban rejlő erő" c. könyv új fordítása.) Ára: 220,-Ft.

¤ **Vassula Ryden** tanúságtétele video- és hangkazettán is kapható. A 150 perces videokazetta ára: 1500,-Ft, a 2 db hangkazetta ára pedig: 200,-Ft/db.

¤ Az ősszel megrendezendő **IV. Karizmatikus Találkozó** előreláthatólag október 21-én lesz a Budapest Sportcsarnokban. Kérjük mindenkitől, hogy imádkozzon ennek sikeréért és azért, hogy a Szentlélek gazdagon kiáradjon mindenkinek a szívében.

¤ **Jörg Müller** pszichoterapeuta, pallottinus szerzetespap ismét Budapestre látogat. Mindenkit szeretettel várunk előadására, amelyet június 17-ére tervezünk egész napos lelkinap formájában (de 9-től du 3-ig): imádás formái, hamis- és igazi bűntudat, stb. Az előadások után gyógyító szentmise lesz, amelyen Müller atya imádkozik a betegekért. Részletes programot szívesen küldünk postán. Még kapható **Jörg Müller** életrajzi kötete **„Én hívtalak téged"** címmel.

Címlapfotó: A Szentlélek virágba borítja az emberi szívet.

— 70,-Ft —

TARTALOMJEGYZÉK

Az Egyház tanításából ›› 2

Vassula Ryden: Isten nem feledkezett meg rólad! (II.) ›››› 3

B. Ödönné: A hit csodákra képes! ››››››››››››››››››››››››››››››› 7

Gál Edit: Meditáció egy kép fölött ››››››››››››››››››››››››››››››› 8

Hollósy Péter: Tapasztalataim az engedelmességről ››››››› 10

Varga Károly: A Szentlélek a házasságban... ›››››››››››››››› 13

O.R.: A Lélek gyümölcsei ››››››››››››››››››››››››››››››››››››››› 15

A Katolikus Karizmatikus Megújulás hírei ›››››››››››››››››››› 18

Szerkesztői üzenetek ››› 18

Terjesszétek a MARANA THA c. újságot, legyetek segítségére az evangelizációnak, hogy egész Magyarország megújuljon a Szentlélekben!

— M A R A N A   T H A —

A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja
megjelenik kéthavonta
Megrendelhető a szerkesztőség címén:
Budapest, 1053 Ferenciek tere 9.
Telefax: 117-90-26
Felelős kiadó: Katona István

Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség
Marana Tha 2000 Alapítványa
Műszaki szerkesztő: Fehérváryné Merényi Ágnes
Készült az AGROPRINT Kft. nyomdájában
Felelős vezető: Tóth László
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992